

„Men Herregud, Jens Hansen ... hvorfor ser du saadan paa mig?“ sagde hun og holdt i Forskrækkelse et Viskestykke afværgende ud for sig.

Uden at svare satte han sin Hat paa Hovedet og bortfjernede sig med Haanden paa Ryggen.

Udenfor var der dyb Mørkning. Blæsten havde lagt sig; det var ganske stille. Fra en ubevægelig Skyhimmel neddalede store, hvide Snefjer, der smeltede i Jordens Søle. Under et bestandig tættere Drys, der efterhaanden gik over til en fin Regn, vandrede Væveren hjemad paa den ensomme Marksti, der førte over Bakkerne ud til Skibberup. Hans Ansigt fortrak sig i pludselige Smil, og hans Øjne saae fremad med det stive Blik, som de altid fik, naar han i Enrum udrugede sine Krigsplaner.

III

Det var mørk Aften og øsende Regn, da Emanuel kom hjem til Præstegaarden og i Selskab med en anden Mand steg op ad Hovedbygningens høje Flisetrappe. Inde i den herskabelige Forstue, hvis lange Mahogni-Knagerække i sin Tid var bleven oplivet af Provst Tønnesens store Bjørneskindspels og Frøken Ragnhilds slørbehængte Havehatte, og hvor sirlige Kokusmaatter havde dækket Gulvets sort-hvide Marmortavl foran Dørene, brændte nu en simpel Staldlygte; Knagerækken var overfyldt af en Samling jevne Mandfolkehuer, og paa Flisegulvet stod der opstillet en hel Flaade af snavsede Træsko i alle Former, lige fra store, klodsede Husmandsbarkasser med Jernbaand om og en Halmvisk indeni indtil smaa, halvlakerede Fruentimmertrætøfler med forsirede Næser og rødt Flonelsfor.

Husets sædvanlige Aftengæster, der et Par Gange om Ugen samledes her efter endt Arbejde for i Fællesskab at opbygges ved Samtale, Oplæsning og Sang, havde allerede indfundet sig og sad inde langs Væggene i den store Have- og Spisesal, der tarveligt belystes af en eneste Petroleumslampe. Intet i dette store Rum, uden netop Stukkaturarbejderne under det røgsværtede Loft og de landskabelige Dekorationer over Dørene, min-